

Milá Leničko,

ani ve vyšším věku nejsem dost moudrá a nevyhnu se občasným chybám. Během svého života jsem ale přeci jen některá pravidla a souvislosti pochopila a poučila se z nich. Leckdy si říkám – škoda, že jsem toto nevěděla v mladším věku, ušetřila bych si různá nepříjemná zklamání.

Pokusím se ti některé mé zkušenosti napsat, i když dobře vím, že mladí lidé chtějí vše dělat podle sebe a ne se řídit radou jiných, i kdyby to byla vlastní rodina. Za pokus to ale stojí, ne?

Víš, když si tak v myšlenkách (v noci, když nemohu spát) dělám osobní inventuru – hlavně jsem ráda, že mám čisté svědomí a nemusím se stydět za nic, co jsem kdy udělala.

Říkám si, že nám někdy život připadá složitý, ale vlastně není. Stačilo by, abychom se všichni vždy drželi Desatera z bible. V něm je řečeno výstižně vše, co je pro správný život potřeba.

Budeš asi překvapena, co se nyní ode mne dočteš. Škoda, že mi někdo moudrý před mnoha lety neřekl, abych se ze života více radovala. Abych se těšila z každého dne, ze sluníčka, z květin na zahrádce, ale hlavně ze zdravého, šikovného synka. Měla jsem z něj radost, ale pořád jsem tam měla to ALE a MUSÍM.

Jistě mne poznamenala tragédie, kdy mi na leukémii zemřel mladý manžel a já byla ve vysokém stupni těhotenství. Byla jsem neskutečně zoufalá a moc jsem se bála, co bude dál. Snažila jsem se maximálně - vše vydržet, bezchybně fungovat.

Neuměla jsem ale ani v pozdějších letech = přestat být na sebe příliš náročná a přísná. Chtěla jsem vše zvládnout, ve všem být perfektní. Ta myšlenka je dobrá – ale nic se nemá přehánět. V žádném směru.

Odpočívat jsem se naučila až v důchodu. Poučila jsem se také, že je správné myslet na lidi kolem sebe, pomáhat jim, ale zapomenout na sebe – správné není.

Ještě se zmíním o jedné hlouposti. Celý život jsem nebyla spokojena se svým vzhledem. Moc vlnité vlasy, zbytečně větší prsa a mohla bych pokračovat. Když vidím své starší fotografie, žasnu nad svou nespokojeností.

Takže nyní po sedmdesátce jsem nejspokojenější. Mohu skoro všechno, ale nemusím nic. Balada.

Vážím si každého dne, vážím si každého milého, laskavého slova kterého se mi dostane. Těším se ze své rodiny, z pohody, kterou si udělám při čtení, z krásného výhledu na krajinu, když jedu na výlet autobusem.

Samozřejmě někdy mi je smutno, že už nebudu jezdit na motorce, nebudu řídit auto, nepůjdu na ples, ale umím to překonat, říci si, že to je život a po smutnění se za pár dnů zase radovat.

Lenulinko, přeji ti, abys brala život o něco lehčeji než já před léty, více se radovala než já tehdy. Nemusíš být stále vzorná, bezchybná – život strašně utíká. Hezky si jej vychutnávej.

Líbá tě babička

